

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **R. K.**
zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,
ID datové schránky: 8y9k2y7

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové 500 02, Pivovarské náměstí 1245,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. listopadu 2017, č. j. KUKHK-29868/DS/2017/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 4 a spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. f)

zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, námitky shrnul do jedenácti bodů, pojmenovaných: **Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek, nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, zavinění, sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení, absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně), neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, nezákonné zahájení řízení, protiústavnost, nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.** Dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
4. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí orgánu 1. stupně a rovněž i napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval, a navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, a podrobně popsal postup správního orgánu I. stupně.
6. Úvodem žalovaný shrnul jednotlivé body žaloby:
 - Žalobce uvádí, že se domáhá zrušení celého napadeného rozhodnutí.
 - Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí není srozumitelný.
 - Dále žalobce napadá, že nebylo dostatečně odůvodněno, že správní delikt byl zjištěn

tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.

- Žalobce zastává názor, že rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je nezákonné pro jeho neexistenci, neboť s novelou zákona č. 183/2017 byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla.
- Žalobce napadá, že se správní orgán nezabýval otázkou zavinění.
- Dále žalobce napadá, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. V rozhodnutí není uvedeno ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta.

- Žalobce též namítá, že správní orgán nepřihlédl k možnosti mimořádného snížení sankce.
 - Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání.
 - Žalobce též napadá neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou.
 - Další námitka žalobce se týká nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
7. Žalovaný se plně odkazuje na své rozhodnutí sp. zn. KUKHK-29868/DS/2017/SR, ze
 8. dne 07. 11. 2017, kde se věci podrobně zabýval. V žalobě nesprávně uvedeno rozhodnutí č. j. KUKHK-29868/DS/2017/SR ze dne 29. 2. 2016.
 9. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla BMW, registrační značky, v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, konkrétně tím, že dne 30. 11. 2014 v 14:27 hodin, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, blíže neustanovený řidič při řízení uvedeného motorového vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 73 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákon o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
 10. Jednáním, kterého se tak dopustil, porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu.
 11. Žalobci byla za výše uvedené jednání podle § 125f odst. 3 zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000,- Kč. Žalovaný má za to, že výrok rozhodnutí je srozumitelný a to i ve věci uznání viny za přestupek.
 12. K námitce týkající se tvrzení, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy žalovaný uvádí, že z podkladů založených ve spisovém materiálu je zřejmé, že se jedná o automatizovaný prostředek viz. oznámení o přestupku na listu č. 2, ověřovací list č. 8012-OL-70055-14 na listu č. 15.
 13. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich - § 112 odst. 4 – *Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárního deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.* V daném případě se jednalo pouze o změnu názvu – podstata jednání zůstala beze změny.
 14. Žalovaný uvádí, že dle odst. 3 § 112 - přechodné ustanovení ve vztahu k ustanovením o určení druhu a výměry správního trestu - na určení druhu a výměry sankce za dosavadní

přestupky a jiné správní delikty se od 1. července 2017 použijí ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější (například úprava polehčujících okolností); to platí i v případě, že by se odpovědnost za přestupek posuzovala podle zákona účinného v době spáchání přestupku. V daném případě nebyly shledány důvody k tomuto postupu, neboť nedošlo

15. ke změně druhu a výměry sankce.

16. Dle odst. 4 § 112 - přechodné ustanovení k probíhajícím řízením - jedná se o procesní přechodné ustanovení (nemá vliv na posuzování odpovědnosti za přestupek, viz bod

1) řízení zahájená před 1. červencem 2017 se dokončí podle dosavadní právní úpravy (tj. řízení o přestupku fyzické osoby se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb. A správního řádu, zatímco řízení o správních deliktech právnických a podnikajících fyzických osob se dokončí výlučně podle správního řádu).

17. Podle názoru žalovaného lhůta 15 dnů od vyhlášení právního předpisu do nabytí účinnosti, která je uvedena v § 3 odst. 3 věta první zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, je stanovena pouze jako podpůrná obecná úprava pro situaci, kdy konkrétní právní předpis nemá žádné ustanovení o účinnosti.

18. Pokud konkrétní právní předpis takové ustanovení má, není žádných pochyb, že se použije jako *lex specialis*, což ostatně sám zákon č. 309/1999 Sb., výslovně předpokládá, když z něj vyplývá, že právní předpis může stanovit nabytí účinnosti pozdější, a vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, i dřívější, nejdříve však dnem vyhlášení. Legislativní proces přijetí zákona č. 183/2017 Sb. se pozdržel, přičemž v zákoně je stanoveno nabytí jeho účinnosti dnem 01. 07. 2017, tedy po dni vyhlášení tohoto zákona. K vyhlášení zákona ve Sbírce zákonů došlo dne 28. 06. 2017.

19. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný uvádí, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Uváděná dopravní značka (č. IP 31a, č. IP 31b) označuje začátek a konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií. Povinnost takto označit úsek vyplývala z ust. § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu. Za platnosti této úpravy mohla městská policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek a konec byl označen shora uvedenými přenosnými dopravními značkami. Zákonem č. 297/2011 Sb., bylo toto ustanovení novelizováno a odstavec 2 vypuštěn. Současné znění § 79a Měření rychlosti vozidel - *Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Současná právní úprava již neobsahuje povinnost označit začátek a konec měření rychlosti přenosnými značkami.

20. Správní orgán dle názoru žalovaného ve smyslu ust. § 125f odst. 4. zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

21. Žalobce odvoláním napadl rozhodnutí v celém jeho rozsahu, jelikož byl toho názoru, že řízení o správním deliktu mělo být zastaveno v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále též „přestupkový zákon“) z důvodu zániku odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení

§ 20 odst. 1 přestupkového zákona. Jiné námitky v odvolání neuvedl, ty uvedl, až v žalobě.

IV. Skutkové a právní posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správnímu orgán I. stupně bylo dne 07. 02. 2015 zasláno Oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) od Městské policie Dvůr Králové nad Labem pod č. j.: MP/14755-2015/ja17102-2014/ja. Z obsahu zasláního spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 30. 11. 2014 v 14:27 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a- „Obec“ a IZ 4b- „Konec obce“, řidič při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 73 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 70 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
24. Jelikož správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku dne 11. 11. 2015 dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Správní orgán dle ustanovení § 46 a § 47 správního řádu dne 13. 11. 2015 oznámil zmocněnci zahájení řízení podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro správní delikt provozovatele vozidla R. K.. Zmocněnec provozovatele vozidla byl zároveň se zahájením právního řízení vyrozuměn podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, o tom, že v dané věci budou prováděny důkazy mimo ústní jednání a to dne 02. 12. 2015. Po tomto úkonu má správní orgán shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán v rámci rozhodnutí o správním deliktu vycházel ze zjištěných skutečností, které jsou uvedeny v spise a uvedených podkladech pro vydání rozhodnutí – ověřovacího listu, veřejnoprávní smlouvy a souhlasu dopravního inspektorátu Policie ČR, Územní odbor Turnov, kdy shledal, že měření rychlosti bylo provedeno přístrojem podrobeným předepsanému ověření Českým metrologickým institutem, přijal a vyhodnotil výstupy z tohoto měřicího zařízení jako důkazní prostředek získaný v souladu s platnou právní úpravou, a na základě výše uvedeného byl správní delikt provozovatele vozidla zcela prokázán.
25. Žalobce v obsáhlé žalobě (celkem 13 stran) uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 10 žalobních bodů.
26. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předepisuje, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Nadto

je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

27. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

28. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Protiústavnost

29. Krajský soud k žalobní námitce, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, konstatuje, že návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něž „*provozovatel vozidla zajistí,*

aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“, jíž projednal Ústavní soud. Dospěl k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

30. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (žalobcem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

2. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

31. V tomto bodu žalobce namítá, že nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření rychlosti (IP 31a „*Měření rychlosti*“ a IP 31b „*Konec měření rychlosti*“), kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Žalobce také zastává názor, že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřijatelný.
32. Krajský soud k tomuto konstatuje, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.
33. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 30. 11. 2014, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.
34. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „*MĚŘENÍ RYCHLOSTI*“. Konec tohoto úseku je

označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplyvá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

35. K další námitce krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že použitý rychloměr zjevně pozbyl ověření, obecní policii neposkytl souhlas měřením rychlosti ze strany Policie ČR příslušný odpovědný policista oprávněný jednat za Policii ČR apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

3. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

36. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
37. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „*Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.*“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „*skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).*“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „*skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.*“
38. Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
39. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

4. Zavínění

40. V tomto bodu žaloby žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty bylo v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadováno pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavínění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ve své žalobě pak podrobně zdůvodnil své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavínění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavínění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce v žalobě dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) ne jen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavínění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavínil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečně plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl. Nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.
41. K přesvědčení žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze, krajský soud konstatuje, že tento zákon je zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.
42. V žalobcem citovaném ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, je stanoveno, že *pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.* V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb. přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.
43. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenásvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně,

změnit a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvalý objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

5. Uznání viny za přestupek

44. Žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný. Výrokem rozhodnutí bylo totiž konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) odst. 3 silničního zákona.
45. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobci, když nezastírá, že uvedení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce.
46. Jestliže ve výroku rozhodnutí správní orgán uvedl, že „*rychlost jízdy byla stanovena místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50km/h*“ a že řidiči vozidla „*byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 73 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3km/h, rychlost jízdy 70 km/h*“ je zřejmé, že jednáním řidiče byla porušena zákazová dopravní značka nejvyšší povolené rychlosti 50km/h, která mu tuto nejvyšší povolenou rychlost zakazovala překročit.
47. Výrok není nesrozumitelný, když z něho vyplývá, že povinnost provozovatele vozidla je zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

6. Nezákonně zahájené řízení

48. Krajský soud se dále zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
49. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správním delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

50. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
51. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonnodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
52. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měla řídit paní R. D.. Správní orgán kontaktoval osobu, kdy na základě údajů uvedených zmocněncem provozovatele vozidla byla provedena kontrola v systému ISZR. Správní orgán prováděl nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče a osobě R. D., na adresu H. čp. 1746, R., zaslal předvolání podle § 59 správního řádu, výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Tuto písemnost R. D. osobě proti podpisu převzala, ale na toto předvolání se jmenovaná osobně nedostavila, zaslala však písemné sdělení „Odepření výpovědi“ kde uvedla, že by svou výpověď přispěla k vlastnímu obvinění. Osoba řidiče tedy nebyla zjištěna.
53. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté odmítne podat výpověď tzn., že se neoznačí jako řidič, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
54. Uvedené skutkové okolnosti i právní závěry o naplnění podmínek pro shora uvedený postup správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podrobně popsal (viz str. 2-3), tedy odůvodnil, proč je takový postup v souladu se zákonem o silničním provozu. Krajský soud tedy rozhodně nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by v tomto směru bylo prvoinstanční správní rozhodnutí, potažmo rozhodnutí žalovaného, který na závěry správního orgánu I. stupně ohledně této problematiky odkázal, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

7. Sankce - Nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

55. Krajský soud se v tomto bodu ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, když ve svém odůvodnění řádně popsal stanovení výše pokuty za překročení rychlosti, která byla správním orgánem I. stupně, uložena na nejnižší možné hranici ze sankčního rozmezí daného zákonem o silničním provozu.
56. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že *„zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“*.
57. Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

8. Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu věci)

58. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Ve výroku je toliko uvedeno, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezajištěný řidič vozidla jel rychlostí 70 km/h. Z výroku však není zřejmé, v čem mělo údajné porušení povinností řidiče, nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, spočívat. K tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku dle silničního zákona § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu účinného v době rozhodování správního orgánu prvního stupně.
59. S touto žalobní námitkou se krajský soud nemohl ztotožnit. Z uvedeného výroku lze nepochybně dovodit, že se žalobce dopustil svým jednáním porušení § 10 zákona o silničním provozu, když nezajistil dostatečně svou povinnost jako provozovatel vozidla. Krajský soud konstatuje, že rozhodnutí je zcela srozumitelné a z jeho výroku je jasně patrné, za jaké jednání byl žalobce trestán, bylo zcela popsáno, jaké ustanovení bylo porušeno a jaké protiprávní jednání je žalobci přičítáno. Výrok správního orgánu odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, proto považuje krajský soud námitku za nedůvodnou.
60. U postupu prvoinstančního orgánu a následně i žalovaného tedy krajský soud neshledal pochybení.

9. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

61. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.

62. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

10. Neexistence „správního deliktu dle ustanovení §125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

63. V rámci této námítky žalobce namítal „neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb.

64. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.

65. Krajský soud při posouzení předmětné námítky vycházel i z konstantní judikatury NSS. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: *„...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“*

66. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.

67. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů správního práva. Soud má za to, že jednoduše lze v tomto směru odkázat na přechodná ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky, konkrétně pak odst. 1, týkající se odpovědnosti za přestupek, tj. hmotného práva a odst. 4 – procesní přechodné ustanovení k probíhajícím řízením. Dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se *„na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost, došlo přede dnem nabytí*

účinnosti tohoto zákona, podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.“ Ze srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové úpravy. K této žalobní námitce, dle které měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť v době jeho rozhodování již neexistoval správní delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, krajský soud stručně s ohledem na shora uvedené konstatuje, že s ní se neztotožňuje.

11. Sankce- neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

68. V této námitce žalobce brojil proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci, které je dle jeho názoru nezákonné, a to proto, že byla zohledněna pouze ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a výrok tak neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. K ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvedl, že podle úpravy po novele („*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.*“) je tento odkaz zcela irelevantní. S ohledem na skutečnost, že v mezidobí došlo k úpravě zákona o silničním provozu, měl žalovaný výrok rozhodnutí změnit, neboť ke dni rozhodnutí žalovaného měla být sankce v souladu s právními předpisy účinnými k tomuto dni.
69. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle právního předpisu účinného ke dni právní moci rozhodnutí, bylo vůbec možné uložit příslušný druh trestu, případně v takto stanovené výši a zda tato je při spodní či horní hranici zákonného rozmezí, případně v jeho středu. Ve výroku rozhodnutí absentuje dle žalobce řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta, proto rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
70. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 2 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Z rozhodnutí však nelze seznat, zda bylo možné sankci v uložené výši a uložený druh trestu uložit též ke dni právní moci rozhodnutí.
71. Pro shora uvedené je žalobce názoru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci. Uložení sankce přitom musí umožňovat též právní předpisy, účinné ke dni právní moci rozhodnutí.
72. Krajský soud se s názorem žalobce neztotožňuje. Správní orgán prvního stupně ve výroku v době svého rozhodování, tedy před novelou zákona o silničním provozu, odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Ten v danou dobu stanovoval, že „*Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí*

pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč“. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „V § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.“. Toto ustanovení nabylo účinnosti až po rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nemohlo se proto jakkoli ve výroku rozhodnutí odrazit.

73. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) *se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona, účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.* Odstavec 6 téhož ustanovení určuje, že *pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.* Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto použil dosavadní úpravu. Správně zhodnotil obě dvě úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použil úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu. Žalobce tedy nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve stejném druhu a výměře, jako sankce podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto žalovaný správně užil úpravu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (dosavadní právní úpravu).
74. Dále správní orgán I. stupně ve výroku o sankci jasně odkázal na ustanovení í § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, který stanovoval, že *„Za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4“.* Ve stejném znění byl účinný i v době rozhodování žalovaného, neboť obsah tohoto ustanovení nebyl novelou dotčen. Žalobce tedy nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná.
75. V kontextu právního hodnocení věci je zřejmé, podle jakého ustanovení byla sankce uložena, neboť právní věta označuje jednání nezjištěného řidiče jako jednání se znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) totožného zákona upravuje sankci za takové jednání. Nad vše výše uvedené je krajský soud názoru, že žalobce nemohl mít pochyb o dotčeném ustanovení, neboť toto je jasně specifikováno v odůvodnění obou správních orgánů.
76. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného je v tomto směru srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

77. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
78. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně